

Aristoteles   Nicolaus Willebrand

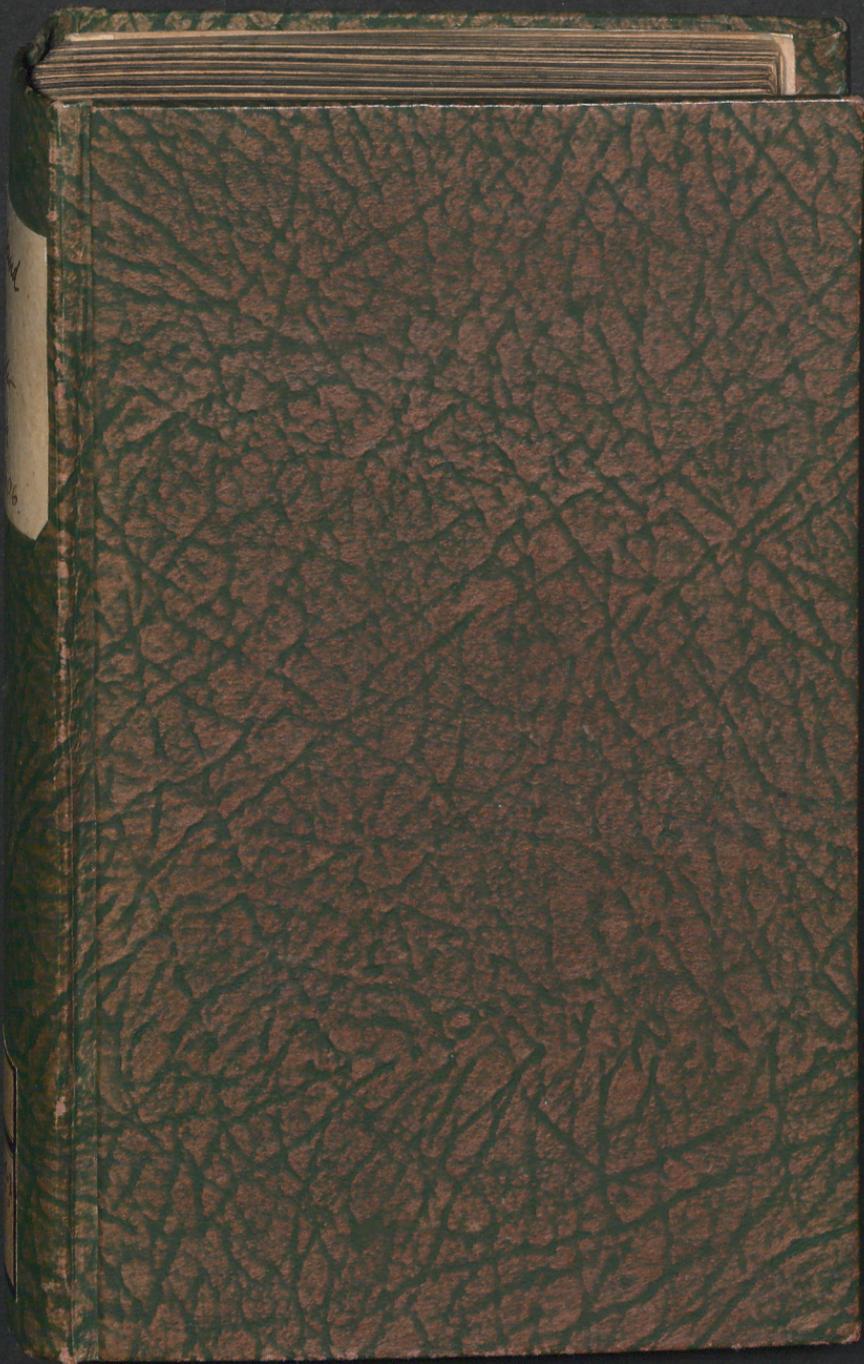
Libellvs Aristotelis De Memoria & reminiscentia

Rostochii: Myliander, 1596

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1010361376>

Druck   Freier Zugang

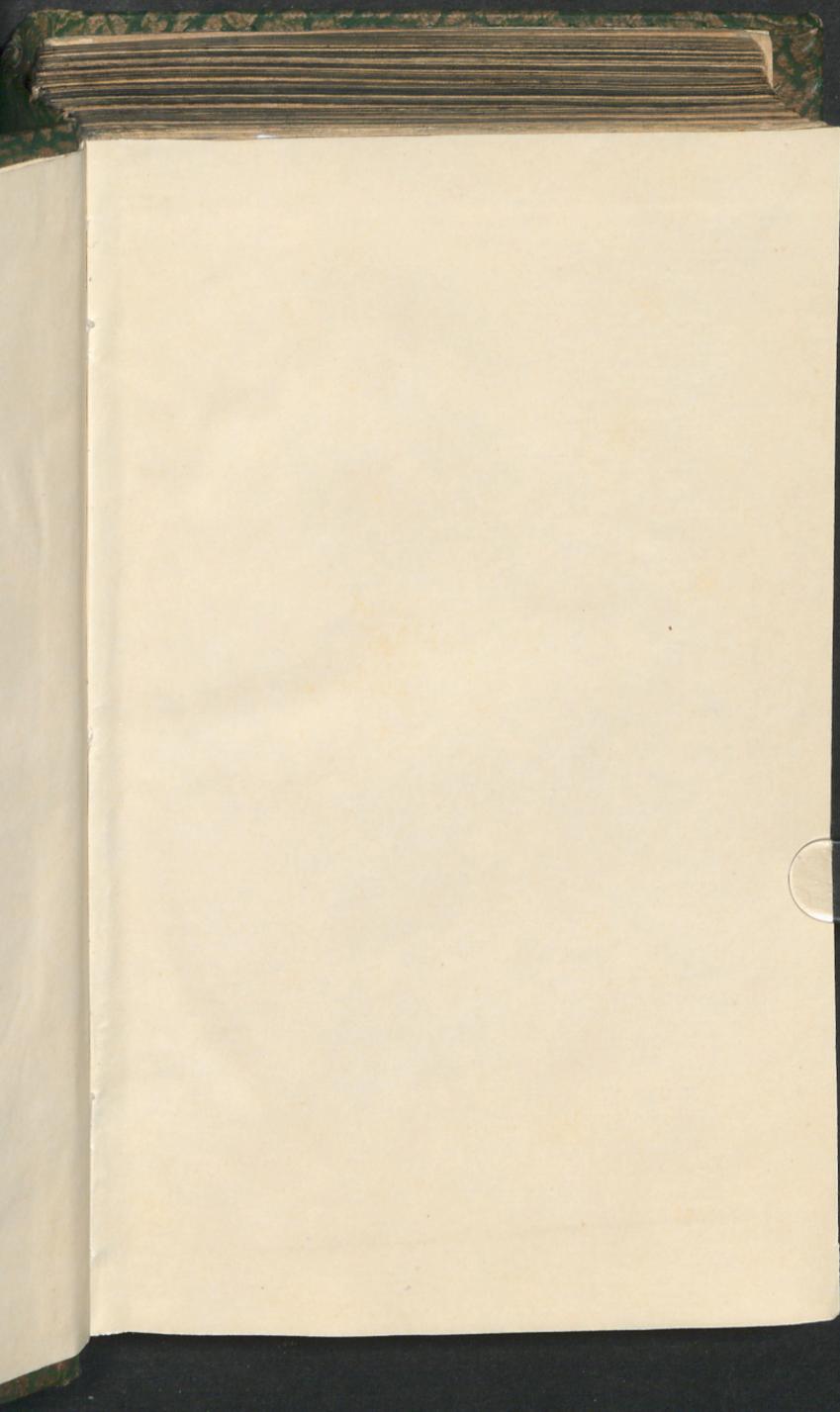
UNIVERSITÄT
ROSTOCK

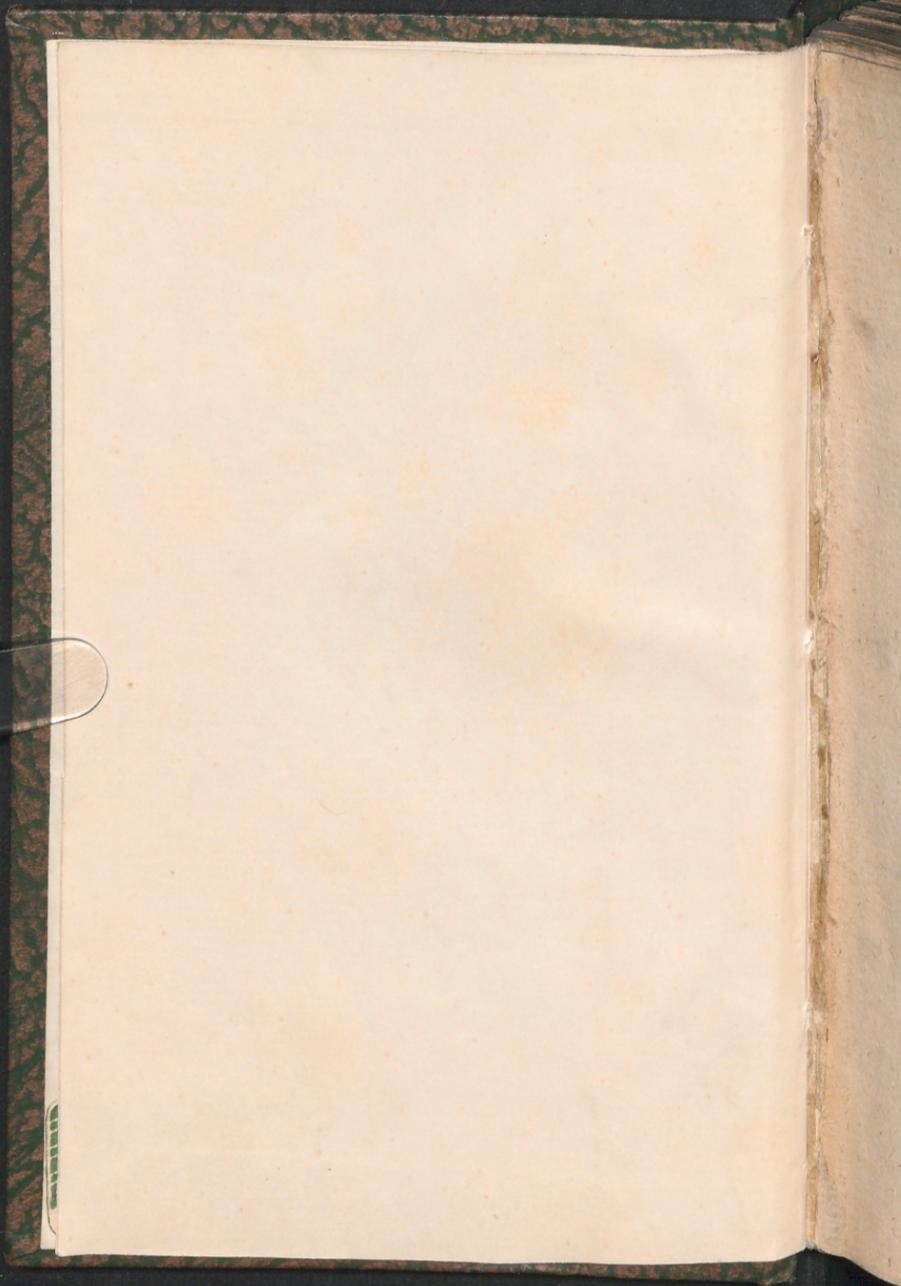
bc-914 ¹⁻⁷/₂

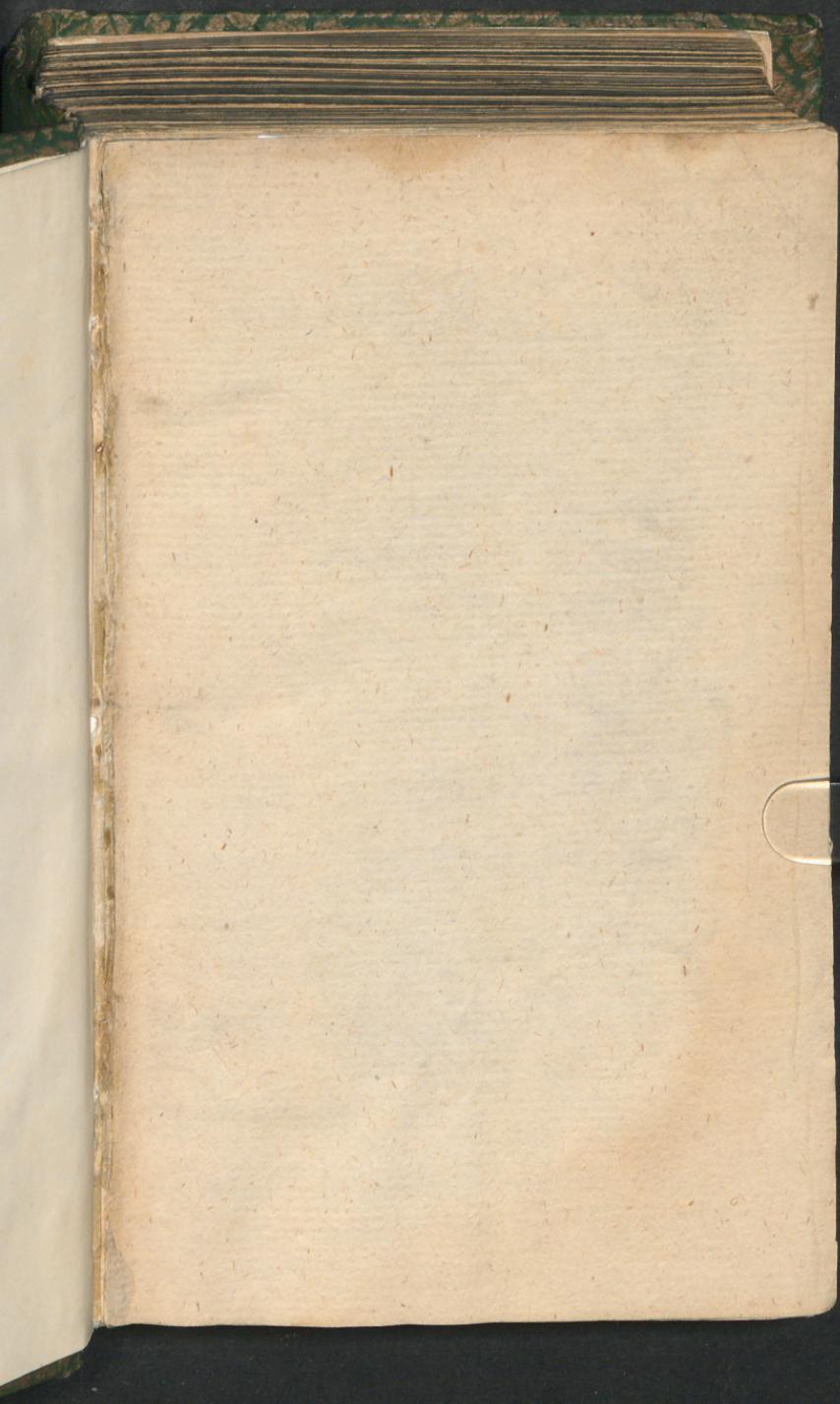
O. HÜNEMÖRDER
UNIVERSITÄTS-
BUCHBINDEREI
ROSTOCK
Grüner Weg 5

Εν τῷ Τρινοφῶντος πρὸς Ζώζην
Επιστολῆς. Ex spirit. Xenoph. ad Solitam.

Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὡς Ζώζην, ὅτι ὁ θάνατος
ἀχερῶν, ὅτι καὶ καλῶν ἄντων. Ἔπος δὲ Ζώης,
ὅτι εἰς πάντων ἀνθρώπων ἕκαστος φέρει τὸ
ἴδιον ὄμιον τῆς γυναικὸς τῆ ἰσῆς ἢ ἀπορίας.
Ἡμεῖς δὲ πρὸς αὐτὸν τότε μὲν ἀχερῶν ὄντων ἐφείλομεν
καλῶν θανάτων ἢ καλῶν καὶ περιτῶν.

*Nihil a. mors ipse a Solima, neq. huiusmodi honesta ad videtur. Terminus a.
vite non omnibus idem est, quum firmitas & imbecillitas virium a pri-
na naturate diffimili inaequalen. annorum aetatem efficiat. Causa v.
aliquando inopi, aliquando honesta & fecunda mortem promouit.*

Ἄλλ' ὅτι ἐν θανάτῳ προβίον τοῦτο τίθηται ἡ εὐδαιμονία,
ἐπισημαίνουσα ὅτι ὁδὸν ἀρετῆς, καὶ νομίζουσα ἀχρῶν μὲν
ἄντων τέλος δὲ θάνατον. Μαρτύριον δὲ ὅτι ὁδὸν ἡ
μικροῦ ἐλαφροῦ καὶ σῆτος, τὸ δὲ μετὰ ἀρετῆς, καὶ
καὶ ἡ βραχὺ οἱ ἔδωκεν ἄνεμον ὁ θεός.

*Non desis. Quanto lucili prosequi mortem, quum scias minime pium
summae viae osium, haec a. mortem dixisti mandam esse. Beatus
ter quicum non legitimam, sed vitam coniuertam dicit vitam:
est. obsecro tempus aetatis, deus ei concesserit.*

Πίτα
Τέρον
Τὸ
Εἰ
Τε
Οπτι
Λα
Εἰ
Νιλ
Τερ
Μιλ

Carmen breue, in quo septem sapientum
Graecorum tereta illa & compositissima praecepta
seruntur, quod Graeci sic sonat.

Ἐπὶ Σοφῶν ἑρέω καὶ ἔπος πολεῖ, ἄνομα, Πωλίῳ.
Μέτρον μὲν Κλεοβῦλος ὁ Λινδῖος ἔπειν ἄριστον.
Χίλων δ' ἐν κοιλῇ Λακεδαιμόνι, ἔνωθι θεῶν,
Ὅς δὲ Κορινθῶν ἔναϊε Δολὸν κρατεῖν Περικλῆρος.
Πίττακος, ὄδῳ ἄσαν, ὅς ἐν γένος ἔξ Μιτυληνῶν.
Τέρμα δ' ὄραν βίῳ τοιοῦτο, Σόλων ἔρηβεν Ἀθηνῶν.
Τὸς πλείους κακίης δὲ, βίας ἀπέσθνε Πριενεύς.
Ἐμῶν φεύγειν δὲ, Θαλῆς Μιδῆσιος ἴνδα.
Verba loquor septem sapientum, nomen, & urbem,
Optima mensura est, Cleobulus Lindius refit.
Inque caua Chilon temet Lacedaemone Nosce.
Et Pericles apens, ira moderare Corinthi.
Nil nimis est peritus qui Pittacus ex Mitylene.
Cerne Solon Vita fibrem sacris in Athenis.
Turba Bias peritus carit, ampla Priene malorum.
Miletique Thales ortus, Vadimonia lingue.

- 1) Kadyce. krit.
- 2) Gregorii Nazianzenii orationes nocte
Barclii M. oratio, sequent. ed.
Tarnov.
- 3) Ptolemaeos erotica ..
- 4) Demetrii Phalerei de elocutione ed. Joh.
Caesarius
- 5) Pindari Olympia ed. Porcellius
- 6) Sophoclis Ajax ed. idem
- 7) libellus Aristotelis de memoria.

LIBELLVS
ARISTOTELIS

De Memoria & remi-
niscentia.

ROSTOCHII
Typis Stephani Myliandri
ANNO
M. D. XCVI.

1596

60-914?

Ex
Bibliotheca
Academiae
Rostochiensis

2101
ἄλιον, ὡ
τας καὶ μ
τῶν τῆς
πάλαι·
καὶ τῶν Φ
τίαν ἄλλ
μονικί
παν δὲ
λων ζω
φθέρει
τῆς ἀνα
ἔξ ἄλλ
τῶν ἄλλ

ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΡΟΣΤΟ-
μηκῆ ὑπερ τῶν Ἀριστοτελικῶν δογμά-
των Ἐπιτάξεσι Νέοις.

Αυμασὸν ἢ ἔστιν ἡ τῶ ἀμνηστῶν
πραγμάτων δεκτικὴ μνήμη.
πάσης παιδείας ἢ σοφίας τιμι-
ώτατῃ. Ἰησαυρῷ. Διὸ καὶ
ἄξιον, περὶ σκέψεως τῆς μνήμης Ἐπιτάξον-
τας ἢ μάλις ἀγωνισμοσίους ὀφελθεῖν, ἵνα
τῶν τῆς ψυχῆς μορίων πῦρ συμβαίνῃ τὸ
πάντῃ: καὶ τί ἢ πῶς τῆς αἰσθήσεως κοινῆς
καὶ τῆς φαντασίας Διαφέρει: ἢ διὰ τίνα αι-
τίαν ἄλλοι τῶν ἄλλων ἤτιον ἢ μάλλον μνη-
μονικαί εἰσι: καὶ τί Διαφέρει ἡ τῶν ἀνθρώ-
πων δόξα ἢ φρόνησιν ἐχόντων ἢ τῶν ἄλ-
λων ζώων μνήμη: καὶ ποσὶ βεβαιώται καὶ
φθίρεται: καὶ τί Διαφέρει τὸ μνημονόειν
τῆς ἀναμνήσεως, ἢ σὺν ἀπλῶς, ἀλλὰ ἄλλο
ἔξ ἄλλου ἀναμνησκεται, ἢς καὶ σὺν
τῶν ἄλλων ζώων πλεὺ ἀνθρώπῳ μετίχη: καὶ

καὶ διὰ τῶν ἄλλων τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἄλλων ἢ ἐ-
κείνῃ ῥᾶν ἢ χαλεπώτερον ἀναμιμνήσκου),
ἢ πῶς ἀναμιμνησόμεθα π, ἢ ἐξ ὁμοίᾳ, ἢ ὁ-
μοίᾳ, ἢ ἔσ πῶς γινῆται, ἢ ἀπὸ τῶν π, ἢ ἄλλων, πῶς
ἔστιν ἡμῖν γνώριμον γέροντες: τὸ τελευταῖον
ὡς μνήμης τῆς τεχνικῆς τῶν π, καὶ ἀκρίτως
ἐχέτω. πῶς δὲ πάντα γνωρίζω, μὴ μόνον
διὰ τὴν πόλιν καὶ μεγάλην ἀφελειαν, ἀλλ-
ὰ καὶ διὰ τὴν τῶν θυμῶν προπόνησιν καλλι-
τε καὶ ἐλάττωτον. Ἐπεὶ οὖν ὁ Δραπέτης
βιβλίδιον βραχὺ μὲν τῶν, ἀλλὰ καὶ ἡδύ-
μαστούνει καὶ σωμέναι ὡς μνήμης καὶ ἀνα-
μνήστως ἐξέδωκε, τῶν ὅτι τῶν ἐξῆς ἐρμηνεύ-
όμενοι, ὡς τῶν ῥηθέντων καὶ τῶν ἄλλων
ὡς τῶν ἰσοτιμῶν σκοπόν σωτη-
ρόντων ἐπιχειρήσμεν λέγειν. ὁ-
μῖν δὲ ὡς Νεοὶ πῶς ἔξεσι γι-
νώσκων ἀκρίτως. Ἐρῶσθε.

Nicolaus VVillebrandus.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ, ΚΑΙ ΑΝΑ-
μνήσεως. Κεφ. Ι.

ΠΕΡΙ μνήμης ἢ τῶ μνημονώ-
ειν, λεπτόν τι ἐστὶ, καὶ διὰ τὴν
αἰτίαν γίγνεται, ἢ τὴν τῶν τῆς
ψυχῆς μορίων τῶν συμβαίνον-
των πάντων, καὶ τὸ ἀναμνηστικόν. ὁ δὲ ὅτι
αὐτοὶ ἐστὶ μνημονικὸν, ἢ ἀναμνηστικόν, ἀλλ'
ὡς ὅτι τὸ πλὴν μνημονικώτερον μὲν, οἱ βρα-
δείας, ἀναμνηστικώτερον δὲ, οἱ ταχέως καὶ εὐ-
μαθεῖς· πρῶτον μὲν οὐκ ἐπιπέον, πῶς ὅτι τὸ
μνημονώτερον· πάλαι γὰρ ἐξ ἀπαίτια τῶν οὐ-
τε γὰρ τὸ μέλλον ἐνδεχεται μνημονώζειν, ἀλλ'
ἐστὶ δοξαστὸν καὶ ἐλπίστὸν· εἴη δὲ αὐτὸ καὶ ἐπιπέον
μηδὲ ἐλπίστικόν, καθάπερ ἱκέτι φασι τῶν
καθολικῶν· οὐτε γὰρ παρόντες, ἀλλ' αἰσθησι-
παύτη γὰρ οὐτε τὸ μέλλον, οὐτε τὸ γινόμενον

πει ψυχῆς, καὶ ὅτι νοεῖν εὐκ' ἐστὶν ἀνδ' Φαι-
πίσματος· συμβαίνει γὰρ τὸ αὐτὸ πᾶσι ἐν
τῷ νοεῖν, ὅπερ καὶ ἐν τῷ Διαγράφει· ἐκείτη
γὰρ εὐδοκίᾳ περιεχόμενοι τῷ τὸ ποῦν ὠρι-
σμόν ἵνα τὸ τριγώνον, ὅμως γραφοῦσι ὠ-
ρισμόν κτ' τὸ ποῦν. καὶ ὁ νοῶν ὡσαύτως,
καὶ μὴ νοῆ' ἴσον, τίθει) πρὸ ὀμμάτων ποῦν·
νοεῖν ἢ, εὐκ' ἢ ποῦν. ἀνδ' ἢ φύσις ἢ τῶν πο-
σῶν, ἀόριστον ἢ, τίθηται μὲν ποῦν ὠρισμόν·
νοεῖν δέ, ἢ ποῦν μόνον. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰ-
τίαν εὐκ' ἐνδέχεται νοεῖν εὐδοκίᾳ ἀνδ' τῶν πε-
χούς, εὐδοκίᾳ ἀνευ χρόνου, τὸ μὴ ἐν χρόνῳ ὄν-
τα, ἄλλος λόγος. μέγιστος δ' ἀναγκαῖον γνω-
εῖν, καὶ κίνησιν, ὡ καὶ χρόνον, καὶ τὸ Φάντα-
σμα τῆς κινήσεως αἰσθήσεως πάρος ἐστίν. ὥστε
Φανερόν ὅτι τῷ πρώτῳ αἰσθητικῷ τύτῳ ἢ
γνώσε' ἔστιν ἢ δὲ μνήμη καὶ ἢ τῶν νοητῶν, εὐκ'
ἀνδ' Φαιπίσματος ἐστίν. ὥστε τὸ νοημένου
κτ' συμβεβηκός ἀν' εἰρηκαθ' αὐτὸ ἢ, ἢ πρώ-
τος αἰσθητικὸς. διὸ καὶ ἑτέροις ποῦν ὑπάρ-
χῃ τῶν ζώων, καὶ εὐκ' μόνον ἀνθρώποις, καὶ τοῖς
ἔχουσι δόξαν, ἢ φρόνησιν. εἰ δὲ τῶν νοητικῶν

ἢ μορίων ἦν, ὡς ἂν ὑπερχε πολλοῖς τ' ἄλ-
λων ζώων ἴσως δὲ σὺδονὶ τῶν θνητῶν. ὅτι
σὺδὲ νῦν πᾶσι, ἀλλ' τὸ μὴ πάντα χρόνου αἰ-
διόσιν ἔχιν· ἀλλ' ὅταν ἐνεργῇ τῇ μνήμῃ,
καθάπερ καὶ πρότερον ἔπομεν, ὅτι εἶδε τοῦτο,
ἢ ἤκουσεν, ἢ ἔμαθε, προσαιδάνετα ὅτι πρό-
τερον· τὸ δὲ πρότερον καὶ ὕστερον, ἐν χρόνῳ ἐστὶ.
πίνθη μὲν ἔν τῶν τῆς ψυχῆς ἐστὶν ἡ μνήμη,
φανερὸν, ὅτι ἔπερ καὶ ἡ Φαιλασία· καὶ ἐστὶ
μνημονόβουτα καθ' αὐτὰ μὲν, ὡν ὅτι Φαιλα-
σία· καὶ συμβεβηκὸς δὲ, ὅσα μὴ ἀνά Φαιλα-
σίας. ἀλλ' ἡσθε δὲ ἂν τις, πῶς ποτε ἔμει πά-
θους παρόντων, τὰ δὲ πράγματα λατόντος,
μνημονόβουτα τὰ μὴ παρόν· δῆλον γὰρ ὅτι δεῖ
νοῆσαι ποῖσιν τὸ γινόμενον· ἀλλ' ἡ αἰδιόσεως
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τῶν μορίων τὰ σώματα τὰ
ἔχοντι αὐτῶν· οἷον ζωγράφημα τι τὸ πάθη,
ἢ φάμεν πῶς ἔξιν εἶναι μνήμην· ἢ γὰρ γινο-
μένη κινήσει ἐσημαίνετα, εἶναι τύπον τινα τὰ
αἰδιόσεως, καθάπερ οἱ σφραγιζόμενοι πῖς
δακτυλίοις. διὸ καὶ πῖς μὲν ἐν κινήσει πολλῇ
ἀλλ' τὸ πάθη ἢ δι' ἡλικίας οὔσιν σὺ γίνετα
μνήμη, καθάπερ ἂν εἰς ὕδαρ ῥέον ἐμπιπῆσθε
τ' κί-

τ' κινήσει
ψυχῆς
μάτων
πίνθη
τὸ φάρα
σι γὰρ, ο
φθίνω
λιαν
οἱ μὲν
ῥά ποτε
ἐν τῇ
πίνθη
πρὸν
ἔξιν
ἐν μ
νόμοι
νόμοι
πίνθη
αἰδι
σὺ
τὸ
μνή

κινήσεως ἔ τῆς σφραγίδος· τίς δέ, Διά τὸ
 ψυχραῶν, καὶ ἰσχυρὰ τὰ παλαιὰ τῶν οἰκοδομη-
 ματων, καὶ Διά σκληρότητα τῶν δεχομένων τὸ
 πάθος, οὐκ ἐγγίνεται ὁ τύπος· διόπερ, οἱ πε-
 σφάρα νεοὶ καὶ οἱ γέροντες, ἀμνημονέες εἰσι· ῥέ-
 σι γὰρ, οἱ μὲν Διά τὴν αὐξήσιν, οἱ δὲ Διά τὴν
 φθίβιν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ λίαν παλαιῶν, καὶ οἱ
 λίαν νεοῦ, οὐδὲ περὶ φαίνονται μνημονεῖ·
 οἱ μὲν γάρ εἰσι ὑπερόπεροι ἔ δέροντες, οἱ ἢ σκλη-
 ρόπεροι· τίς μὲν σὺν σὺ μὲν τὸ φαίτασμα
 ἐν τῇ ψυχῇ, τῶν δὲ σὺχ ἀπίετα. ἀλλ' εἰ δὴ
 πεισθόν ἔστι τὸ συμβαῖνον πρὸ τῆ μνήμην, πρὸ
 πρὸν τῆ μνημοσύνης τὸ πάθος, ἢ ἐκείνο ἀφ'
 ἔ ἐξέτε· εἰ μὲν γὰρ τῆ μνημοσύνης, τῶν δὲ σὺχ ἀπίετα
 ἐν μνημοσύνοισιν· εἰ δὲ ἐκείνο, πῶς αἰσθα-
 νόμοισι τέτα μνημοσύνοισιν, ἔ μὴ αἰσθα-
 νόμοισι τὸ ἀπὸν· εἴτ' ἔστιν ὁμοίον ὡσπερ τύ-
 πος, ἢ γραφὴ ἐν ἡμῖν τέτα αὐτὰ· εἰ δὲ
 αἰσθησι, Διά τί ἂν εἴη μνήμη ἐπέρα, ἀλλ'
 σὺχ αὐτῆ τέτα· ὁ γὰρ ἐνεργῶν τῇ μνήμῃ θεωρεῖ
 τὸ πάθος τέτα, καὶ αἰσθάνε) τέτα. πῶς σὺν τῇ
 μὴ παρὸν μνημοσύνης; εἴη γὰρ ἂν ἔ ὁρᾶν τὸ μὴ
 παρὸν

περὸν καὶ ἀκούειν· ἢ ἔστιν ὡς ἐσιδέχεται) καὶ συμβαίνει
ταῦτα; οἷον γὰρ τὸ ἐν τῷ πίνακι γε-
γραμμένον ζῶον, καὶ ζῶον ὄντι καὶ εἰκὼν, τὸ
αὐτὸ καὶ ἐν τοῦτέστιν ἀμφω. τὸ μὲν πε-
ρὶ αὐτῶν εἶναι ἀμφω ὄντι ἀμφω καὶ ἔστι θεωρεῖν
καὶ ὡς ζῶον, καὶ ὡς εἰκόνα. καὶ οὕτω καὶ τὸ ἐν
ἡμῖν φάντασμα δὲ ὑπολαβεῖν, καὶ αὐτὸ
καθ' αὐτὸ εἶναι θεώρημα, καὶ ἄλλο φάν-
τασμα. ἢ μὲν οὐδ' καθ' αὐτὸ, θεώρημα ἢ
φάντασμα ἔστιν· ἢ δὲ ἄλλου, οἷον εἰκὼν καὶ
μνημόνωμα. ὥστε καὶ ὅταν ἐνεργῇ ἢ κινήσῃ
αὐτὸ, αὐτὸ μὲν ἢ καθ' αὐτὸ ὄντι, ταύτη ἀί-
σθηται ἢ ψυχῇ αὐτῆ, οἷον νόημα τι, ἢ φάν-
τασμα φαίνεται ὑπελθεῖν, ἀντὶ ἢ ἄλλου,
ὡσπερ ἐν τῇ γραφῇ, ὡς εἰκόνα θεωρεῖ, καὶ μὴ
ἑωρακώς τὸν κορῖσκον ὡς κορῖσκου· ἐν ταύ-
τῃ δὲ ἄλλο τὸ πάθος τῆς θεωρίας ταύτης,
καὶ ὅταν ὡς ζῶον γεγραμμένον θεωρῇ, ἐν τῇ
ψυχῇ, τὸ μὲν γίνεται, ὡσπερ νόημα μό-
νον, τὸ δὲ ὡς εἰκόνα ὅτι εἰκὼν, μνημόνωμα.
καὶ διὰ τοῦτο εἴοπα ὅτι ἴσμεν, γινόμενων
ἡμῖν ἐν τῇ ψυχῇ τοιούτων κινήσεων διὰ τὸ
αἰσθά.

αἰσθάνε
συμβα
μεν εἰ
καμνησ
ἐδομ
ὡς αὐ
γίνε
πφέρο
τὸ γὰρ
καὶ ὡ
ὡς τῶ
λέται
σκεν.
ρεῖν πο
π. π
ἐρητα
φαίν
ἡμῖν
αἰσθ

Γ

αἰδανέωται πρότερον, εἰ κατὰ τὸ ἠοσιόωται
συμβαίνει, καὶ εἰ ἐστὶ μνήμη ἢ οὐ, διατίθη-
μεν εἰσὶ πρὸ ὅτι δὲ συμβαίνει ἐνοήσασθαι καὶ ἀ-
ναμνησθῆναι, ὅτι ἠκούσαμεν ἡμῶν πρότερον, ἢ
ἔδοξεν. τούτῳ δὲ συμβαίνει, ὅταν θεωρῶν
ὡς αὐτὸ μεταβάλλῃ, καὶ θεωρῆ ὡς ἄλλου.
γίνε) δὲ καὶ πτωχότατον εἰσὶ πρὸς, εἶον (ὡς ἐστὶν Ἀν-
τιφρόνῳ τῷ ὀρθῷ, καὶ ἄλλοις ἐξ ἑταίρων·
τὰ γὰρ φαντάσματα ἔλεγον ὡς γινόμενα,
καὶ ὡς μνημονεύοντες. τούτῳ δὲ γίνε), ὅταν
ἴδῃ τὴν μὴ εἰκόνα ὡς εἰκόνα θεωρῆ. αἱ ἴμε-
λέται τῶν μνημῶν σώζονται, τῶν ἀναμνη-
σκῶν. τούτῳ δὲ εἰσὶ πρὸς ἔπειρον, ἢ τὸ θεω-
ρεῖν πλάκας, ὡς εἰκόνας, καὶ μὴ ὡς καθ' αὐ-
τὰ. τί μὲν ἐν ὅτι μνήμη καὶ τὸ μνημονεύειν,
ἔρηται, ὅτι φαντάσματα ὡς εἰκόνας οὐ
φαντάσματα, ἐξῆς καὶ τῶν μορίων τῶν ἐν
ἡμῖν, ὅτι ἔπειρον αἰσθητικῶν, καὶ ὡς ἔπειρον
αἰσθανόμεθα.

Κεφαλ. 2.

Περὶ δὲ τῶν ἀναμνησκῶν, λοιπὸν
ἔπειρον. πρῶτον μὲν οὖν ὅσα ἐν τοῖς
ἔπειρον

Ἐπιχειρηματικῶς λόγοις ἐστὶν ἀληθῆ, δεῖ πρῶ-
τα ὡς ὑπάρχοντα· οὐτε γὰρ μνήμης ἐστὶν ἀνά-
ληψις ἢ ἀνάμνησις, ἔπειτα λήψις· ὅταν γὰρ τὸ
πρῶτον ἢ μάθη, ἢ πάθη, ὅτ' ἀναλαμβάνη μνη-
μῶν ἐδεμίαν· ἐδεμίαν γὰρ περιέργονεν, οὐτ' ἐξ
δεξιῆς λαμβάνη· ὅταν δὲ γλήσται ἢ ἔξει, ἢ τὸ
πάθη· τότε γὰρ μνήμη ἐστὶν· ὡς μὲν τὰ πά-
θους ἐργασίαι, οὕτω ἐργάσεται· ἐπὶ δὲ, ὅτε
τὸ πρῶτον ἐργάσεται ἢ τὰ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐχάτω,
τὸ μὲν πάλιν ἐκπαράσκει ἤδη τὰ παθόντα, καὶ
ἢ ἐπισημῶν, ἐπεὶ δεῖ καλεῖν ἐπισημῶν τὴν ἔξιναν
ἢ τὸ πάθη· οὐδὲν δὲ καλύψαι ἀμβεβηκῶς
καὶ μνημονεύειν ἕνια ὧν ἐπισημῶνται· τὸ δὲ
μνημονεύειν καθ' αὐτὸ ἔχει ὑπάρχοντα πρὸν
χρονικῶν μνημονεύει γὰρ νῦν, ὁ εἶδεν, ἢ ἔ-
παθε πρότερον· ἔχει ἂν νῦν ἔπαθε, νῦν μνημο-
νεύει· ἐπὶ δὲ φανερόν ὅτι μνημονεύειν ἔστι μὴ
νῦν ἀναμνηστικόν, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς αἰσθα-
νήσκον, ἢ παθόντα· ἀλλ' ὅταν ἀναλαμβάνη
τὴν ἑαυτῶν πρὸς ἑαυτὸν ἔχει ἐπισημῶν ἢ αἰσθησιν,
ἢ ἔπειτα τὴν ἔξιναν ἐλέγξον μνήμην τὸ τὸ
ἔστι, καὶ τότε τὸ ἀναμνηστικόν, ὅτι τὴν
εἰρη-

ἢ μνήμης
ἢ μνήμης
πάλιν, εἰαν
ἢ γίνετα
μνηστικὸν
δεῖ οὐτὸν γλῶ-
ἢ ἐνάσης
σιν ἀναμι-
ναμνήσας,
ἢ μετα
ὡς ὅταν ὁ
δε μὴ ἐξ
κινήσας
ἢ τὸν μνη-
στικόν
νους· δι
μνηστικόν
ἀναμνη-
στικὸν καὶ
ἐπέστη
νοήσας
ὁμοίως
γίνετα

εὐρημασίων ἔ. πὶ δὲ μνημονεύειν συμβαίνει,
καὶ μνήμην ἀπολαύειν. οὐδὲ δὴ ταῦτα ἀ-
πολῶς, εἰάν ἐμπεσοῦν ὑπάρξαιτα, πάλιν
εὐγίνετα· ἀλλ' ἔστιν ὡς, ἔστι δὲ ὡς οὐ· δις γὰρ
μαθεῖν καὶ εὐρεῖν ἐνδέχεται τὴν αὐτὴν τὴν αὐτῇ.
δεῖ οὖν διαφέρειν τὸ ἀναμιμνήσκασθαι τῶν
ἢ ἐνάτης πλείων ἀρχῆς, ἢ ἐξ ἧς μαθηταί-
σιν ἀναμιμνήσκασθαι. συμβαίνει δὲ αἱ ἀ-
ναμνήσεις, ὅτε δὴ πέφυκεν ἡ κίνησις ἢ δε γρε-
σται μετὰ τῶνδε· εἰ μὲν ἐξ ἀνάγκης, δῆλον
ὡς ὅταν ἐκείνη κινήθῃ, τῶνδε κινήσεται· εἰ
δὲ μὴ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἔθει, ὡς ὅτι τὸ πλὴν
κινήσεται. συμβαίνει δὲ ἐπίουσι ἀπαξ ἐπι-
θῆσθαι μᾶλλον, ἢ ἄλλους πολλάκις κινεμέ-
νους. διὸ εἴνα ἰδόντες ἀπαξ μᾶλλον μνη-
μονεύομεν, ἢ ἔπειτα πολλάκις. ὅταν οὖν
ἀναμιμνησκώμεθα, κινούμεθα τῶν ἐπεστίρων
ἢ να κινήσων, ἕως ἂν κινήθωμεν, μεθ' ἧν
ἐκείνη εἴωθε. διὸ καὶ τὸ ἐφεξῆς τηρεῖομεν
νοήσαντες ὅτι τὸ νῦν, ἢ ἄλλε πινός, καὶ ἀφ'
ὁμοίε, ἢ ἐναντίε, ἢ τὸ σῶμα γυγος. Δια τῶν
γίνετα ἢ ἀνάμνησις· αἱ γὰρ κινήσεις τῶν
τῶν

πάντων μὲν αἱ αὐταί, τῷ δὲ ἄμα, πάντων ἡ μέγιστος
ἔχουσιν. ὥστε τὸ λοιπὸν μικρὸν ὁ ἐκινήθη με-
τ' ἐκείνο. (ζητοῦσι μὲν οὖν ἕτω, καὶ μὴ ζη-
τῶντες δι' ἕτως ἀναμιμνήσκον), ὅταν μεθ'
ἐτέρων κινήσιν ἐκείνη γίνῃ). ὡς δὲ τὰ πλ.
λὰ, ἐτέρων γηρομοσίων κινήσεων οἷων ἔπιμνοι,
ἐγέρσθαι ἐκείνη. σὺ δὲ ἐν ἡ δὲ σκοπεῖν τὰ πέρρω,
πῶς μεμνήμεθα, ἀλλὰ τὰ σπύεργος· δῆλον
γὰρ ὡς ὁ αὐτός ἐστι τρόπος πῶς· λέγω δὲ
πῶς τὸ ἐφεξῆς, σὺ περὶ ζητήσας, σὺ δὲ ἀνα-
μνησθεῖς· τῷ γὰρ ἐθὲ ἀκθλουτοῦσιν αἱ κινή-
σεις ἀλλήλαις, ἢ δε μετὰ τινὸς. καὶ ἔταν
πίνω ἀναμιμνήσκεσθαι βούληται, τῷ πῶ
ἡσὶ καὶ ζητήσῃ λαβεῖν δεχθῆναι κινήσεως, με-
θ' ἡ ἐκείνη ἔσαι. διὸ τὰ χίστε καὶ κάλλιστε
γίνονται διὰ ἀρχῆς αἱ ἀναμνήσεως· ὡς γὰρ
ἔχει τὰ πρῶτα πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐφεξῆς,
ἕτω καὶ αἱ κινήσεις. καὶ ἔστιν εὐμνημόνους,
ὅσα τὰ ξιν πῶ ἔχει, ὡς περὶ τὰ μαθήματα.
τὰ δὲ, φαύλως καὶ χαλεπῶς. καὶ τούτω
ἀφερεῖ τὸ ἀναμιμνήσκεσθαι ἔτι πάλιν μαν-
θάνειν,

θαίνεν, ὅτι διωθήσεται πως δι' αὐτὰ κινήθη-
ναι ἵππὶ τὸ μετὰ πλὴν δεξιῶ. ὅταν δὲ μὴ,
ἀλλὰ δι' ἄλλω, ὅκ' ἐπ' μέμνηται· πολλάκις
δὲ ἤδη μετ' ἀδωαταῖ ἀναμνήσθηται. ζητεῖν
δὲ διώταται καὶ εὐρίσκει. πῦρ δὲ γίνε' κί-
νῆναι πολλὰ, ἕως ἂν πιαύτῳ κινήσῃ κίνησιν,
ἢ ἀκλουθήσῃ τὸ παρ᾽ ἑαυτῶ· τὸ γὰρ μεμνήσθαι
ἐστὶ τὸ ἐνείναι διώταται πλὴν κινουῦσθαι. τούτῳ
δὲ, ὡς ἐξ αὐτῶ, καὶ ὡν ἔχῃ κινήσεων κινή-
θῆναι, ὡσπερ εἴρηται. δὲ δὲ λαβέσθαι δε-
ξιῆς. διὸ διὰ τὸ τῶπων διορθῶσιν ἀναμνήσκει-
σθαι ἐπίσπει. τὸ δὲ αἶπον, ὅτι ταχὺ διὰ ἄλ-
λου, ἵππ' ἄλλο ἐρχεσθαι· οἷον διὰ τὸ γάλακτι
ἵππ' ἰσχυρὸν, διὰ λευκῶ δὲ ἵππ' ἀέρος, καὶ
διὰ τὸ πύπτου ἐφ' ὑγρόν· ἀφ' οὗ ἐμνήσθη μεμ-
πώρου, πῶ πλὴν ἵππ' ζητῶν πλὴν ὄρασι. εἶκοι δὲ
τὸ καθόλου, ἀρχὴ καὶ τὸ μέσον πάντων· εἰ
γὰρ μὴ παρ᾽ ἑαυτῶν, ὅταν ἵππ' πῦρ ἔλθῃ, μνη-
σθήσεται, ἢ ὅκ' ἐπ', ὅδ' ἄλλοθεν, οἷον εἰ τις
νοήσεται, ἐφ' ὧν. α β γ δ ε ζ η θ. εἰ γὰρ μὴ
ἵππ' τὸ ε μέμνηται, ἵππ' τὰ ε θ ἐμνήσθη· ἐν-
πῦρ

τεύθειν γὰρ ἴπ' ἄμφω κινήθῃαι ἐνδέχεται,
καὶ ἴπ' τὸ δ', καὶ ἴπ' τὸ . εἰ δὲ μὴ τῶν τῶ
ἐπιζητεῖ, ἴπ' τὸ γ' ἐλθὼν μνησθήσεται, εἰ τὸ
κ, ἢ τὸ ζ ἐπιζητεῖ. εἰ δὲ μὴ, ἴπ' τὸ α. καὶ
ἔτως αἰ. τὸ δ' ἴπ' τὸ αὐτὸ ἐπίστανται
μνησθῆναι, ἐπίσταν δὲ μὴ, αἴτιον, ὅτι ἴπ'
πλεῖον ἐνδέχεται κινήθῃαι ἴπ' τὸ αὐτὸ ἀρ-
χῆς· οἷον ἴπ' τὸ γ' ἴπ' τὸ ζ, ἢ τὸ δ'. εἰν οὖν
μὴ ἀλλὰ παλαιῶν κινήσεται, ἴπ' τὸ σαυθῆστρον
κινήσεται. ὡς περὶ γὰρ φύσις ἦσθ' τὸ ἐθ'. διὸ
ἂν πλάκεις ἐπινοούμεθα, περὶ ἀναμιμνησκό-
μεθα· ὡς περὶ γὰρ φύσις τὸδε μὲν τὸδε ἐστίν.
ἔτω καὶ ἐνεργεία. τὸ δὲ πλάκεις φύσιν
παιεῖ. ἴπ' τὸ δ' ὡς περὶ γίνεσθαι ἐν πῆσι φύσιν, καὶ
παρὰ φύσιν, καὶ ἴπ' τὸ τύχης, ἐπὶ μάλλον ἐν
πῆσι δὲ ἐθ', οἷς ἡ φύσις μὴ ὁμοίως ὑπάρ-
χῃ· ὡς περὶ κινήθῃαι ἐπίσταν κακῆ καὶ ἄλλως·
ἄλλως περὶ ὅταν ἀφ' ἑλκῆ ἐκῆσθαι, αὐτόσε-
πι. καὶ ἀλλὰ τῶν ὅταν δὲ ὄνομα μνημονεύ-
σαι, παρόμοιον μὲν, εἰς δ', ἐκείνο σπλοκίζο-
μεν. τὸ μὲν οὖν ἀναμιμνησκέσθαι, τὸ τῶ
συμβαίνει

συμβαίνει τὸν τρόπον. τὸ δὲ μέγιστον, γνωρίζου-
 ζαν δὲ τὸ χρόνον, ἢ μέτρον, ἢ ἀσφάλτως. ἐστὶ δὲ
 ἢ ὡς κενὸν τὸν πλείων καὶ τὸν ἐλάσσον· εὐλόγων
 δὲ, ὡς περὶ τὰ μέγιστα· νοεῖ γὰρ τὰ μεγάλα καὶ
 πύρρον, οὗ ἔστι δύσπεύνηται ἐκείνῳ ἀνάλογον,
 ὡς περὶ τὴν ὄψιν φασὶ πνεύσας καὶ γὰρ μὴ ὄντων
 ἐμοίως νοήσας, ἀλλὰ τῆ ἀνάλογον κινήσας· ἐστὶ
 γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ ὅμοια σχήματα καὶ αἱ κινήσεις.
 πάντι οὐκ διοίσει, ὅταν τὰ μείζων ἢ ὅτι ἐκεί-
 να νοεῖ, ἢ τὰ ἐλάσσων; πάντων γὰρ τὰ ἐντός ἐ-
 λάσσων, ὡς περὶ ἀνάλογον καὶ τὰ ἐκτός. ἐστὶ δὲ
 ἕως ὡς περὶ καὶ πῶς εἶδεν ἀνάλογον λαβεῖν,
 ἀλλ' ἐν αὐτῷ, ἕτω καὶ πῶς δύσπεύνηται. ὡς περὶ
 οὐκ ἐστὶ τὴν α β, β ε κινεῖται, πῶς τὴν γ δ· ἀ-
 νάλογον γὰρ ἢ α γ καὶ ἢ γ δ. τί οὐκ μάλλον τὸ
 γ δ, ἢ τὴν ζ η πῶς ἢ ὡς ἢ α γ πῶς τὴν α β
 ἔχει, ἕτως ἢ τὸ θ πῶς τὴν μ ἔχει; ταύτας
 οὐκ ἄμα καὶ κινεῖται. ἀν δὲ τὴν ζ η βέληται
 νοήσας, τὴν μ ν β ε, ὁμοίως νοεῖ. ἀντὶ δὲ τῆς θ
 ε, πῶς κ λ νοεῖ. αὐτῶν γὰρ ἔχουσιν, ὡς ζ α, πῶς
 β α. ὅταν οὐκ ἄμα ἢ πῶς πράγματι ὁ γνή-
 ρ κινήσεις, καὶ ἢ ἔχουσιν, πῶς τῆ μνήμη ἐνεργεῖ.

B

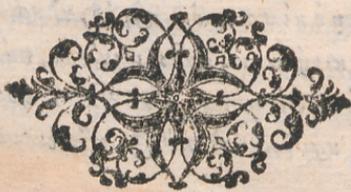
αν

ἀνδρῶν οἴηται μὴ πῶν, οἴεται μνημονεύειν
σὸ δὲ καὶ ἀπὸ ἀφ᾽ ἑαυτῶν αἰτιῶν, ἔδω-
καὶ μνημονεύειν μὴ μνημονεύουσα. ἐνεργῶ-
σα δὲ τῆ μνήμῃ, μὴ οἴεται, ἀλλὰ λαμβάνειν
μνημονεύον, ὅτι ἐστὶν ἔργον γὰρ ἢ αὐτὸ τὸ μνη-
μονεύειν, ἀλλ' ἐάν ἢ τὸ πρῶτον μνημονεύειν
χωρὶς τῶν χρόνων, ἢ αὐτῆ ἐκείνης, σὸ μέμ-
νηται. ἢ δὲ τὸ χρόνον διπλῆ ἔδωκε. ὅτι μὲν γὰρ
μνημονεύειν αὐτὸ, οἷον ὅτι τρίτη ἡμέ-
ρα. ὅτι μὲν τὰ πρῶτα ποιήσεν. ὅτι δὲ καὶ μέ-
τρα, ἀλλὰ μνημονεύειν. καὶ ἐὰν μὴ μέτρα, ἐῶ-
τασι δὲ λέγειν, ὅτι μνημονεύειν, ἢ τὸ δὲ σὸ
ἴσασιν, ὅταν μὴ γνωρίζουσι τῶν, ἢ τὸ πρῶτον
σὸ μέτρα ὅτι μὲν οὖν ἔχουσι αὐτοὶ μνημονεύειν
καὶ ἀναμνηστικοί, ἐν τοῖς πρῶτον εἶρη). ἀφ᾽
ἑαυτῶν δὲ τὸ μνημονεύειν ἔναμι μνήσκειν,
σὸ μόνον καὶ τὸν χρόνον, ἀλλ' ὅτι τὸ μνη-
μονεύειν καὶ τῶν ἄλλων ζώων μετέχει πολλά.
τὸ δὲ ἀναμνηστικῶν, σὸ δὲ, ὡς εἶπεν, τὸ
γνωρίζουσαν ζώων, πᾶσι ἀνθρώπων. αἰτι-
ον δὲ, ὅτι τὸ ἀναμνηστικῶν αἰτίαι οἷον συλλο-
γισμὸς τις. ὅτι γὰρ πρῶτον εἶδεν, ἢ ἴσασιν, ἢ
τι τοῦ-

πὶ τοῖσιν ἑπαθε, συλλογίης) ὁ ἀναμνησκό-
μεν, καὶ ἐστὶν οἷον ζήτησίς τις. τὴν δὲ οἷς
ἢ τὸ βελβουτικὸν ὑποάρχαι, φύσι μόνους συμ-
βέθηκε· καὶ γὰρ τὸ βελβουτικὸν συλλογισμὸς
πῶς ἐστίν. ὅτι δὲ σωματικὸν πὶ τὸ πάθος, καὶ ἡ
ἀναμνησις ζήτησις ἐν ποικίλῳ φαντάσματι
σημείον τὸ παρκοχλεῖν ὄνεις. ὅτι δὲ ἂν μὴ
διώκονται ἀναμνηστικῶς, καὶ πάντῳ ὀφείλον-
τας τὸ ἀγνοῖαι, καὶ οὐκ ἐπὶ ὀφειροῦται
ἀναμνηστικῶς, οὐδὲ ἡπτόν, καὶ μάλιστ᾽
οὐδὲ μελαγχολικῶς· τὰς γὰρ φαντάσματα
κινεῖ μάλιστ᾽, αἶτιον δὲ τὸ μὴ ὅτι αὐτοῖς ἐστὶ
τὸ ἀναμνηστικῶς, ὅτι καθάπερ τοῖς βέλβου-
τικῶν οὐκ ἐπὶ ὅτι αὐτοῖς τὸ εἶναι, ἔτα καὶ ἀνα-
μνηστικῶς καὶ θυροῦται, σωματικὸν ἢ
κινεῖ, ἐν ᾧ τὸ πάθος· μάλιστ᾽ ἐν ὀφειλοῦ-
ται, οἷ· ἂν ἰσχύσῃ τὴν ὑποάρχαι πρὸς τὴν
αἰσθητικὴν τὴν οὐδὲ γὰρ φαντασίᾳ πάσεται κινη-
θεῖσα, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ τὸ ζήτησιον, καὶ εὐ-
θυπορήσῃ ἢ κίνησις. διὸ καὶ ὄρα καὶ φέροι,
ὅταν ἢ κινήσῃ, ἀντικινῶνται, πάλιν τὴν
των, οὐ καθίσταται, ἀλλ' ὅτι τὸ αὐτὸ ἀντι-
κινῶσι· καὶ εἶκοι τὸ πάθος πῶς ὀνόμασι, καὶ
μέλει

μέλει, ἢ λόγοις, ὅταν λέγῃται αἰπὴ
πύρρηται σφόδρα· παυσιμῶς γὰρ ἢ σὸ βε-
λομῶς, ἐπέρχεται πάλιν ἄδειν ἢ λέγειν. εἰ-
σὶ δὲ καὶ οἱ πᾶσι μείζω ἔχοντες, καὶ οἱ νανώ-
δεις, ἀμνημονέστεροι τῶν ἐναντίων, λέγειν πο-
λύ βίαιον ἔχον ὅτι τὰ αἰσθητικῶς καὶ μήτ'
ἐξ ἑαυτοῦ τὰς κινήσεις διώσασθαι ἐμμένειν, ἀλ-
λα ἀναμνησκέσθαι, μήτ' ἐν τῷ ἀναμνησκέσθαι
ραδίως εὐτυχεῖν. οἱ δὲ πάντες νέοι ἢ λίαν
γέροντες, ἀμνημονέστεροι τῶν κινήσεων· οἱ μὲν
γὰρ ἐν φθίσει, οἱ δὲ ἐν ἀσθενείᾳ πολλῇ εἰσὶν. ἐπι-
δὲ τὰ γε παῖδια, καὶ ναύδῃ βίῃ μέχει πύρρη-
ται ἡλικίας. ἀλλ' οἱ μὲν οὖν μνήμης καὶ τῆς
μνημονεύειν, τίς ἢ φύσις αὐτῶν, καὶ τῆς τῶν
τῆς ψυχῆς μνημονεύει τὰ ζῶα, καὶ ἀλλ' οἱ
τῶν ἀναμνησκέσθαι τί ὅτι, καὶ
πῶς γίνεται, καὶ λέγει τίνα
αἰπῶς, εἰρηται.

Auditoribus S.

Cum memoria non omnis à natura proficitur, sed aliquid etiam habeat artificij, de quo aliud dicendi tempus magis idoneum dabitur, operæ precium esse duxi, ne pagellæ quædam relinquerentur vacuæ, paucissimis addere, quibus remedijs imbecillius possit occurrere memoriæ. Ut igitur in memoriam nobis redeant, quæ aut ipsi vidimus aut ab alijs audiuimus, ad minicula duobus ex locis petenda sunt, tum ex nobis tum extrinsecus. Extrinsecus, aut medicamine, aut locis, quæ secum aliquarum rerum ferunt imagines. De his cum in fine Tertij ad Herenium scripsit Cicero (hunc enim illorum librorum autorem esse, & non alium, rationibus firmissimis sufficienter edoctus scio) de de illo autem Medici sint consulendi, ea missa facientes, quomodo ex nobis memoriam comparemus, quæ Fabius Quintilianus nobis scripta reliquit, ea in ordinem atq; compendium redacta breuiter adscribemus. I. Va-

1. Valetudo curandi est diligenter, ne ꝑ; crapulae indulgendum. Nam & quae optima est memoria, male viuendo corrumpitur, cuius rei rationem ex ipso Aristotele audimus.

2. Si longior complectenda memoria fuerit oratio, proderit per partes ediscere, & haec partes non sint perexiguæ, alioqui nimis multæ erunt, & eam dilinguent atque concident.

3. In his, quæ scripsimus complectendis, multum valent, & in his quæ cogitamus continendis propè sola, excepta, quæ potissima est, exercitatio, Compositio & Divisio. Nam qui rectè diuiserit, nunquam poterit in rerum ordine errare, ideoq; Cicero eam memoriæ lumen ait. Etiam quæ benè composita erunt, memoriæ serie sua ducent. Nam sicut facilis versus ediscimus, quàm prosam orationem, ita prosam vinctam, quàm dissolutam.

4. Ediscendum est tacite, vt vox sit modica & magis murmur.

5. Ediscendum legendo. Nam qui legente alio ediscit, in parte tardatur, quod

quod acrior sit oculorum quam aurium sensus.

6. Subindè tentare teipsum debes: quia continua lectio, & quæ magis & quæ minus hærent, æqualiter transit, in experiendo teneasne, & maior intentio est, & nihil superuacui temporis peric...

7. Semper ad verbū est ediscendum, si tempus permiserit, sin minus, res ipsas tenebimus. Nam si tempus non suffragabitur, etiam inutile erit, ad verba omnia te allegare, cū obliuio vnus eorum cuiuslibet aut deformem hæitationem, aut etiam silentium inducat.

8. Cauendum est imprimis, ne nobismetipsis dicamus ignoscere. Ideoque admoneri cum dicas & ad libellum respicere vitiosum, quod libertatē negligentia facit, nec quisquam se parum tenere iudicat, quod ne sibi excidat timeat.

9. Ea quæ noctu meditamur, facilius ac firmitus tenemus, quoniam nusquam auocatur intentio, & post istam cogitationem vel lectionem, nihil
amplius

amplius animo cogitamus, & statim
capimus quietem.

io. Si quis tamen vnam maximāq;
artem memoriæ quærat, exercitatio est
& labor, multa edicere, multa cogita-
re & si fieri potest, quotidie, potissi-
mum est. Nihil æquè vel augetur cu-
ra vel negligentia intercidit.

ii. Nulla autem peius est memoriæ
perniciosa, quàm non intellecta edi-
cere. Imprimis igitur, opera danda,
vt, quod dicimus, probè intelligamus.

Reliqua ad memoriam compa-
randam conducentia inter
prælegendū monebimus
fideliter & studiosè.

B. V.

atim
māq;
e o cat
ngita
onisi
r cu
noræ
a edi
nda
mus
a-

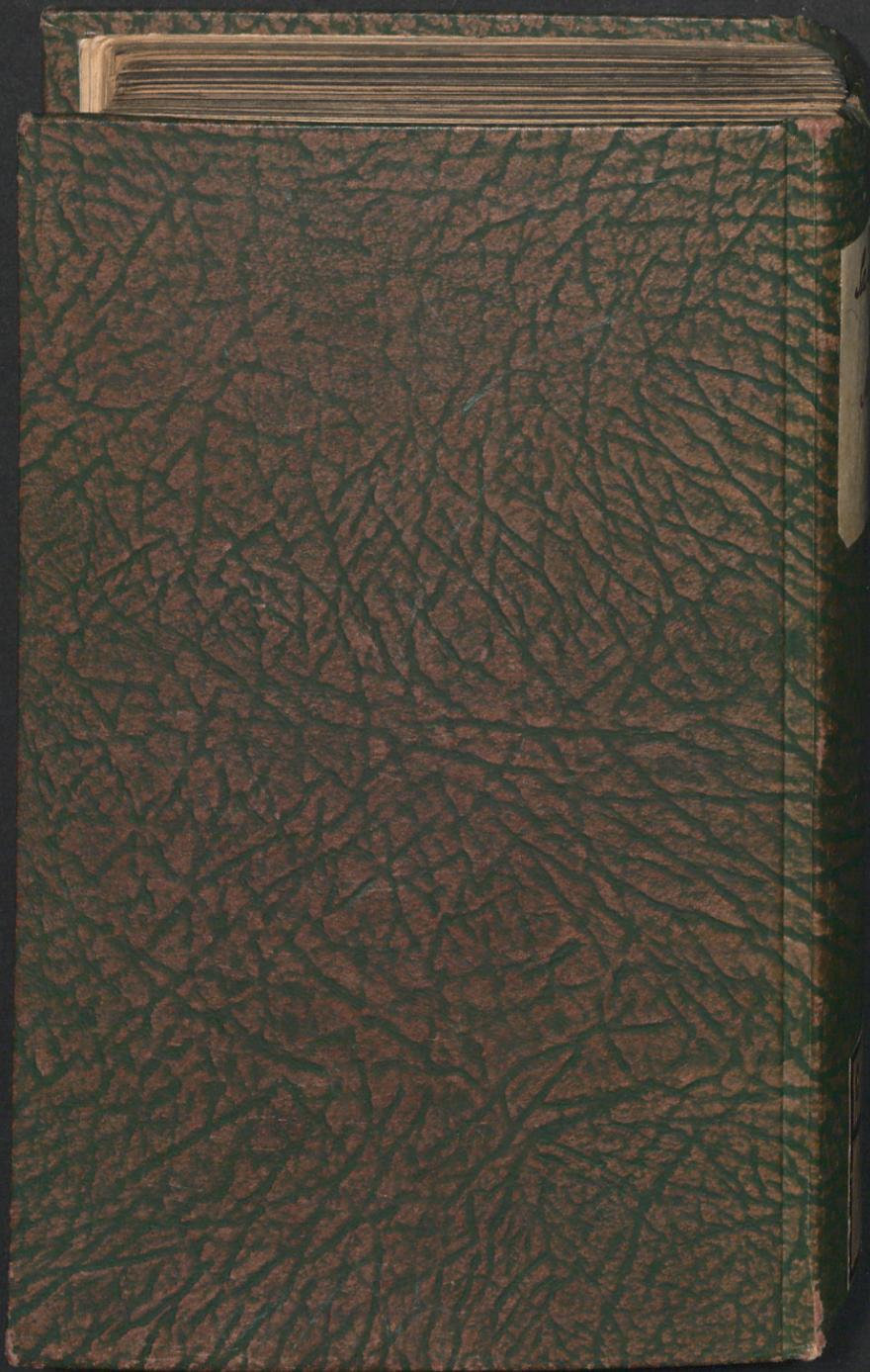

Universitäts
Bibliothek
Rostock

http://purl.uni-rostock.de/rostdok/ppn1010361376/phys_0040

Sammelband
griech.

Schriftsteller

Rostock

1583-1606.

C C

974¹⁻⁷₌₂

συνβαίνουσαν τὴν ἡρόπην. τ
ζην δὲ τὸ χρόνον, ἢ μέτ
ἢ ὡς κρινὴ τὸν παλαιὰ κ
δὲ, ὡς πτερ τὰ μεγάλῃ
πάρρω, οὐ τὸ δὲ ἀποτείνε
ὡς πτερ πλὴ ὄψιν φασι
ὁμοίως νοῆσι, ἀλλὰ τι
γδ' ἐν αὐτῇ τὰ ὅμοια γ
πίνε οὐκ διοίσει, ὅταν
κα νοῆ, ἢ τὰ ἐλάσσω
λάσσω, ὡς πτερ ἀνάλο
ζῶσας ὡς πτερ καὶ τοῖς ἐ
ἀλλ' ἐν αὐτῷ, ἔτω καὶ
σῶν εἰ πλὴ α β, β ε κ
νάλογον γδ' ἢ α γ, καὶ
γ δ, ἢ πλὴ ζη πιεῖ. ἢ
ἔχει, ἔτως ἢ τὸ θ π
οὐν ἄμα καὶ κινεῖται
νοῆσαι, πλὴ μὲν β ε, ὁ
ε, πὲ σ κ λ νοῆ. αὐτὰ
β α. ὅταν οὐν ἄμα ἢ
ἢ κίνησις, καὶ ἢ τὸ χρόν

νωρ
εσι δὲ
εὐλογον
ἐλα καὶ
ἀνοίαν,
ἢ ὄντων
ἢ σφ' ἐστ
κινήσε.
ὅτι ἐκεί
ἐν τὸς ἐ
ἐστ δὲ
λαβεῖν,
ὡς πτερ
ὁ γ δ. α
ἄλλον τ
πλὴ α β
ταύτας
βέληται
δὲ τὸς θ
ζ α, ὡς ἐ
ἢ κιν
ἐνεργεῖ.
αὐ

